

τομύρια φιαλῶν ὅσας χιλιάδας κατασκευάζε προὸ ὀγδοήκοντα ἔτων ὁ ἀμπελοργὸς τῆς Ἑσπερναίης. Κατὰ δὲ τὰ εὐτυχή ἔτη παράγει δις καὶ τρις τοσαῦτα.

Ὁ καμπανίτης ὁ καλούμενος Κλικκὸ (Clicquot), εἰς τῶν ἀρίστων οἴνων, δὲν ἔχει ἀντίπαλον ἐν Πετρούπολει καὶ ἐν Λονδίῳ. Ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἐπῆλθεν εἰς ἐποχὴν δυστυχή εἰς τὴν Γαλλίαν, δῆλον ὅτι τὸ 1814, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξανδρος νικήσας τὸν Μέγαν Ναπολέοντα εἰσῆλθε νικητὴς εἰς Γαλλίαν. Κατέλυσε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν Καμπανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ κυρίας τινος Κλικκὸ, ἥτις τιμῶσα αὐτὸν τῷ παρεχώρησε τὴν οἶναποθήκην τῆς. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Πετρούπολιν δὲν ἠθέλησε τοῦ λοιποῦ νὰ πῖν ἄλλον οἶνον εἰμὴ καμπανίτην ἐκ τοῦ κτήματος τῆς ξενισάσης αὐτὸν γαλλίδος. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι πᾶσα ἡ Αὐλὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου εὔρε τὸν οἶνον τοῦτον ἐξαιρετον, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπῆκοον φιλεῖ ἀεὶ μιμῆσθαι τοὺς ἄρχοντας, οἱ πάντες ἐδήλωσαν ὅτι δὲν δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ πῖωσιν ἄλλον οἶνον.

Τῷ 1855 ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου οἱ Ῥώσοι ἔπιον 675,400 φιάλας καμπανίτου. Τῷ δὲ 1857 μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην καὶ βεβαίως ἵνα τὴν πανηγυρίσῃσι λαμπρότερον κατέλυσαν 1,032,503 φιάλας. Ἐκτοτε δὲ ἡ ἐξαγωγή εἰς μόνην τὴν Ῥωσσίαν ὑπερδιπλασιάσθη. Ἐάν δέ τις σκεφθῆ εἰς πόσον μεγάλην τιμὴν πωλεῖται ὁ καμπανίτης θὰ ἴδῃ ὅτι δικαίως ἐλέχθη ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν οἴνων εἶνε μία τῶν βάσεων τῆς ἐθνικῆς τῶν Γάλλων εὐτυχίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

καὶ τὸ πρῶτον κάρρον ἐν Ἀθήναις.

Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, καὶ καθηγητὴς ἐπὶ τινα ἔτη ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ χρηματίσας, Λουδοβίκος Ῥὸς, διαμεινὰς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1832, ὅτε ἡ πόλις διετέλει εἰσέτι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἐν ταῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος Ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ ἐκτίθησι γλαφυρῶς τὴν τότε κατάστασιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ τῶν Ἀναμνήσεων τούτων ἀποσπῶμεν τὴν ἐπομένην ἀρκούντως περίεργον περιγραφὴν τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεποίησαν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ πρώτη θερμάστρα καὶ τὸ πρῶτον κομισθὲν φορητὸν ἀμάξιον.

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν δριμύτατος· τὸ θερμόμετρον πολλάκις κατέβη κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὅταν κάμην τοσοῦτο ψυχρός, ὁ Ἀνατολίτης συνειθίζει ἐν περιτυλίσει τῆς διὰ τῆς μελωτῆς αὐτοῦ, καὶ θερμαίνων τοὺς πόδας ἐπὶ μεταλλίνοιο πυραύνου νὰ μένῃ ἄργος, καὶ ἄφροντις· ὁ εὐρωπαϊὸς ὅμως, ὅστις εἶναι συνειθισμένος ἐν τῷ δωματίῳ του νὰ ναναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ ἢ νὰ ἰχνογραφῇ, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην κατάστασιν, ἀφ' οὗ καὶ ὅπου τυχὸν ὑπῆρχον ἐστία· δὲν ἐξήρκουν νὰ θερμάνωσι τὰ ἔλεεινὰ

δωμάτια. Ὁ Λύδερς, ὅστις ἦν ἀποκατεστημένος ἐν Ἀθήναις, ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος ἐσέβηθη νὰ κατασκευάσῃ μίαν θερμάστραν· κατορθώσας δὲ νὰ προμηθευθῆ ἐν τῇ ἀγορᾷ σιδηρὰ ἐλάσματα, προσέλαβεν ἕνα σιδηρουργὸν καὶ τῇ βοήθειᾳ τούτου μετὰ πολλοὺς κόπους ἠδυνήθη νὰ συναρμολογήσῃ εἶδος τετραγώνου λάρνακος, εἰς ἣν ἦνοιξε μίαν θυρίδα, καὶ ἐφ' ἧς ἐπέθηκε μακρὸν σωλῆνα. Οὕτω κατασκευάσθη ἡ μηχανὴ καὶ ἐγένετο ἑναρξίς τῆς λειτουργίας τῆς θερμάστρας. Εὐλα ἐλαίας τεθέντα ἐν αὐτῇ ἀνέδοσαν λαμπρὸν πῦρ, οἱ δὲ τριγμοὶ καὶ οἱ σπινθηρισμοὶ αὐτῶν ἐπλήρουν εὐφροσύνης τοὺς περιεστώτας. Ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ πρωτακούστου θεάματος, —διότι ἦτο ἡ πρώτη ἐν Ἀθήναις θερμάστρα, —διεδόθη ἐν ἄκαρπῃ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, μεγάλην ἐκπληξιν καὶ περιεργίαν διεγείρουσα. Ὁ ἐπίσκοπος προσέτρεξεν ὅπως ἰδίῳις ὄμμασιν ἴδῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐπίσης ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ προσέλθωσι καὶ πολλοὶ τῶν προκρίτων Τούρκων. Οὗτοι μετὰ θάμβους καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ παρετήρουν τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο κατασκεύασμα, καὶ θαυμάζοντες τὸν πῶγονα ἀνεφώνουν: «Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας καὶ ἡ σοφία τῶν Φράγκων δὲν ἔχει ὅρια!»

»Παραπλησίαν ἂν καὶ ὄχι τόσῳ μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ ἐν ζεύγος διτροχῶν φορητῶν ἀμαξίων, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον κομισθῆν. Τὰ ἀμάξια τοῦτα εἶχε στείλει ἐκ μελίτης ὁ ναύαρχος Μάλκολμ διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἐν Πατισίῳ ἀνεγειρομένης ἐπαύλεως αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν πρεσβύτεροι εἶχον εὐτυχῆσαι νὰ ἴδωσιν ἐν εἶδος φορητοῦ ἀμαξίου ἐπὶ τοῦ πολέμου, τὸ πλεῖστον ὅμως μέρος τῶν κατοίκων ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν πειρακικὴν πύλνῃν διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῆς φραγκικῆς μηχανικῆς. Ἐκτοτε παρήλθον δύο ἔτη μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πρώτης τετρατροχοῦ ἀμάξης ἐν Ἀθήναις.»

ΥΨΗΛΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ πολιτικὴ μου, κύριοι, ἔλεγέ ποτε ὁ Γκυζὼ ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Γαλλίας. Τίποτε δὲν θέλει μὲ ἀποτρέψῃ αὐτῆς. . . Διεκινδύνευσα ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι φίλτατον ἔχει ὁ δημόσιος ἄνθρωπος· διεκινδύνευσα τὴν δημοτικότητά. . . Ἐνθυμῆσθε, κύριοι, . . . ὁ ἐντιμὸς προαγορεύσας κ. Βαρρὼ ἐνθυμῆται μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤμεθα τεταγμένοι ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν. . . Τότε ἤμην καὶ ἐγὼ δημοτικός· τότε ἀπῆλαυσα τὴν εὐνοίαν τοῦ πλήθους· τότε ἤκουσα τὰς ἐπισυφημίας αὐτοῦ. . . Εὐφραίνετο ἡ ψυχὴ μου πολὺ, πολὺ. . . ἦτον ὡραία, ἦτον γλυκεία συγκίνησις. . . ἀλλὰ τὴν παρήτησα. . . καὶ τὴν παρήτησα. Συναισθάνομαι ὅτι ἡ εὐνοία αὕτη, ἡ δημοτικότης αὕτη, δὲν παρακολουθεῖ τὰς ἰδέας ἀς σήμερον ὑπερασπίζομαι, τὴν πολιτικὴν ὑπερ